

CAHİT KOYTAK

DUDAKTA
BEKLETİLEN
ŞARKILAR

ŞİİR/ROMAN

BİRİNCİ ŞARKI

siyah & beyaz

SİYAH & BEYAZ

bu hışır yüz, eprimiş deri
bu çalık ruhu örtmüyor, *Efendimiz*;
bu basık ekim akşamı yağmur altında
elmacık kemiklerimizden aşağı,
çene kemiklerimizden aşağı,
kaburga kemiklerimizden aşağı;
Bizans'ın dik yokuşlarından,
vefasız amfilerden,
yüksek tavanlı ve kaygan
fakülte aşklarından,
gururumuza yanlamasına saplanan
dumanlı çarmıhlardan,
çamurlu bozgunlardan aşağı
eriyen ve akan zaman
örtmüyor yaralarımızı;

sert içimli Baudelaire'den,
kusmuklu ve varoluşçu
Fransız romanlarından aşağı,
Nietzscheli, Bakuninli, Ebuzerli
öğrenci evlerinden,
günde üç öğün sinemalardan,
Casavettes'in sigara dumanlarını
burun deliklerinden
öyle isli ve hışırtılı
salarken bir sahnede
bizim dümensiz, kıyısız
siyah&beyaz dünyamıza,
benim gibi taşralı,
benim gibi utangaç pozlarından,
büklümlü sözlerinden aşağı...

Üsküdarlı o kızı,
hani bir bacağı hafifçe kısa olan
o minyon sevgiliyi
ve aramıza sıkışan melekleri
kikir kikir güldüren,
hüngür hüngür ağlatan
oyunbaz yazgının tiklerinden,
mimiklerinden aşağı...

şehirli babamın köstekli, gümüş kamçılı,
anamın yanık yüzlü, köylü güzeli
ikonik fotoğraflarından aşığı
eriyen ve akan şiir:
gümüş nitratlı, kininli, meskalinli
eczası gençliğimin
örtmüyor ruhumuzu, *Allah'ım*,
örtmüyor kemiklerimizi!

ve sen üfledikçe, bak işte,
kurumuş kağşamış balçık
ses verip çınlamıyor,
kılını bile kıpırdatmıyor.

sen üfledikçe,
yalnızca ufalanıp, ufalanıp
tozuyor kalbim,
kalbim ve dalaşık dolaşık şiirlerim.

ve çatlayıp dağılıyor
kendi ruhundan sen üfledikçe,
güzel Allah'ım,
ipeklere, atlaslara sardığımız,
dualara, mezmurlara, blueslara
sarıp sarmaladığımız,
dil döküp yüz sürdüğümüz
gecikmiş gençliğimiz,

aklın en uzak uçlarına,
ruhun ta burçlarına,
gönlün takım yıldızlarına,
bütün bir sonsuzluğa,
bütün bir ıssızlığa gerilme tutkusundan
bu böyle lime lime yarılan şiirimiz...

Yaz 1994

İKİNCİ ŞARKI

çürümeler

Buzlu Yol

- “Bu yola sapmayalım, efendimiz,
bu yakınma, sızlanma yoluna!”

- “Yol yoldur, güzel sözlerin cini.
Nasıl olsa, yolun bittiği yere kadar değil,
şarkılarımızın bittiği yere kadar
sürecek yolculuğumuz.

Bize düşen, yolculuğun biteceği yerde
fazla iş çıkarmamak için
kurtlara böceklere
ve hatır gönül dinlemeyen eleştirmenlere
içimizde ne varsa
çıkartıp yola ekmek
yol şarkıları, yol öyküleri biçiminde.

ve böylece, türümüşe
ve hüznümüze yakışır
bir iz bırakmak, geride...”

- “Yine de bu yola sapmayalım,
derim ben, efendimiz,
bu, kemiklerimize kadar soyunup
dökünme yoluna!
Aklınızı, ruhunuzu, yüreğinizi
lokma lokma
kargalara, kuzgunlara dağıtma yoluna!

Çünkü, bakın, bu yol hem sapa, hem yokuş,
zemini de buzla kaplı.
Sonra düşer, bu yaşta, ya kafanızı,
ya kalçanızı çatlatırsınız.

O zaman da yol, yol olmaktan çıkar,
bir cehennem çukuruna,
şarkılarınız da şarkı olmaktan çıkar,
feryatlara, iniltilere dönüşür, efendimiz.”

Yaz 1994

ÇÜRÜMELER

şah ve mat diyor içimdeki hayalet
yüksek sesle düşünmekten
yüksek sesle *varılmaktan* üşenen
ve bundan böyle oyunu
içimdeki kafeste
mimlerle sahneleyen
kısık sesli yönetmen

şah ve mat diyor
hamlet öldü
prensleri lahitlere indirdik
fırtınaları savdık
sis içinde el salladık
hayalet gemilere
gemilerdeki hayaletlere

evlerimize döndük
dişlerimizi pençelerimizi söktük
parkalarımızı astık duvara
sonra oturduk
damaklarımızı şapırdada şapırdada,
bizden uzun ömürlü duvarlara
ve yüzlerce binlerce yıl
sır saklamasını bilen kuyulara
av hikâyeleri anlatmaya
kuş hikâyeleri anlatmaya

yaşımız kırk yaşımız elli
sonumuz belli
renk verme yakarı gevşet
kameraya göz kırp
küçük tanrılara gülümse
sonra başını eğ ve sokul

başını eğ ve sokul içindeki kümese
içindeki mezara
içindeki kocaya
içindeki babaya
içindeki komşuya
içindeki korkakoğlukorkağa
kurtlarını semirtmeye
bitlerini kırmaya

böyle buyuruyor güzel sözlerin cini
böyle buyuruyor rüzgârın içindeki
gecenin içindeki
kozanın içindeki
şairin içindeki oyun kişisi
ya atını kaç diyor ya filini
ya kafanı değiştir
ya ruhunu ver kurtul

böyle buyuruyor içimdeki aktör
içimdeki karakter oyuncusu
orta yaşlı iyi huylu
her işin adamı
herkesin dostu
ara rollere razı
kaşesi ehven sesi ivanesk
maskı her ruha uygun

böyle buyuruyor içimdeki seyirci
içimdeki okur
içimde gizli gizli
ilave on yıl için kupon biriktiren
gündelik cennet abonmanı
bezgin ölümsüzler kulübünün
yedek azası

içimde unutulmuş göbek bağı ölümle
içimde köpeğiyle çıkarken asansörde
sömürge şivesiyle
fon fin ezoteri konuşan
kedi gözlü panelist

yok yok bu herif aynaların içinde
kisvelerin ardında
dolaşırken yılların
yılların geçtiğini
armut ağacından armudun
çürüyüp düştüğünü nasılsa
nasılsa fark etmeden
dereden tepeden
prousttan danteden
konuşa konuşa
öyle gözümüzün önünde
kocayan kırılan
züppe dilettante
hevesli
yanık
estet
ezik
eserekli
tutun tutun adam elden gidiyor
melekler kan yetiştirsin
ve cinler kelime

yok yok bu adam yukarıda
çatı aralığında
gece entarisi hacı takkesi
ve pantuflarıyla
tavan tahtalarını
gıcırdata gıcırdata
tanrı bilir bi haltlar
bi haltlar karıştıran
phobia mortis sophistica

‘inceltmiş ölüm korkusu’
kha kha kha!
içimdeki medusa
içimdeki pegasus
içimdeki tantalos

içimde jogging yapan
kırk yaşında ölüler

kurtçuklar mağrur burunlarını
çimdikleyivermeden
burunlarına pazularına
kasıklarına
kauçuk zerkettiren
iskambil kralları

ŕiirimdeki ud sŕslemelerini
altın sesli saksafonları
melek tenli yađmurları
içimdeki gelincik tarlalarını
tarla kuşlarını ve turnaları
içimdeki dađ ateşlerini
gŕmleđimi ŕiŕiren rŕzgârı
bıyıklarını sŕsleyen karı
içimdeki keçiyoollarını ve çobanları
korkularıyla
korkuları ve sızlanmalarıyla
siyaha boyayan
takvime ve tarihe batırıp çıkaran
kocamıŕ mŕrekkep balığı

Gŕz 1994